

Arrest

nr. 271 589 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 februari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 februari 2020 om internationale bescherming. Op 28 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig van Peshawar in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. In 2006 huwde u met uw nicht Z. Z. (...). Jullie vier oudste kinderen, L. (...), S. (...), E. (...) en A. (...), zijn geboren in Pakistan.

Rond 2014 verliet u Pakistan omdat u beschuldigd was van betrokkenheid bij een aanval van de taliban op een politiecontrolepunt. U reisde naar Italië, diende er in 2014 een verzoek om internationale bescherming in en kreeg er een beschermingsstatus. Nadat u een verblijfsvergunning verkregen had reisde u in 2015 of 2016 vrijwillig terug naar Pakistan omdat het leven in Italië niet naar uw zin was. U keerde terug naar Italië in 2017, toen uw verblijfsvergunning, die twee jaar geldig was, bijna ging vervallen. Toen u een nieuwe verblijfsvergunning aanvroeg werd uw beschermingsstatus ingetrokken. U bleef nog een tijdje in Italië, in de hoop opnieuw bescherming te krijgen. Uiteindelijk keerde u terug naar Pakistan.

U baatte in Peshawar een kledingzaak uit en de zaken gingen goed. Op 16 augustus 2018 kwam uw oudste dochter L. (...) na schooltijd niet naar huis. Uw vrouw was bezorgd en belde u. U belde L. (...)’s leerkracht, maar die zei dat L. (...) niet op school was. U ging naar huis en probeerde uw vrouw te troosten. Jullie zochten op straat naar L. (...) maar vonden haar niet. U liet in de moskee aankondigen dat L. (...) vermist was. Jullie deden aangifte in het politiekantoor, maar de politie zei dat ze geen nieuws hadden en dat jullie hen niet moesten lastigvallen. Twee dagen later werd u gebeld. Onbekenden zeiden dat u 1,5 miljoen roepie losgeld moest betalen om uw dochter terug te krijgen, zo niet zouden ze haar doden. U verzamelde geld gedurende een week en bracht het naar een afgesproken locatie. Op die plek vond u L. (...) terug in een veld. Ze was gewond en u bracht haar naar het ziekenhuis. Daarna was alles kalm.

Toen uw vrouw op een dag met uw zoon A. (...) in het ziekenhuis was, probeerde iemand uw zoon te ontvoeren. De kidnapper liep weg toen uw vrouw begon te schreeuwen en bewakers kwamen.

In maart 2019 spraken mensen u aan toen u uw winkel aan het sluiten was. Ze zeiden dat ze politieagenten waren en lieten u in hun auto zitten. Ze blinddoekten u en brachten u naar een vervallen huis. Ze bevalen u te doen wat ze zeiden. U zei dat u aan hun eisen zou voldoen maar dat ze u moesten laten gaan omdat u de enige was die geldzaken kon regelen. Na drie dagen gingen ze akkoord en lieten ze u gaan op voorwaarde dat u 5 miljoen roepie zou betalen. Nadat u naar huis teruggekeerd was besloot u met uw vrouw en kinderen te vertrekken omdat jullie leven in gevaar was. Jullie verlieten Peshawar 10 tot 20 dagen na uw vrijlating en gingen naar Dera Gazi Khan in Balochistan, waar jullie bij een nicht van uw vrouw verbleven. Twee tot drie maand later gingen jullie naar Karachi, waar jullie drie tot vier maand verbleven bij uw zus. Na uw vertrek uit Peshawar werd u herhaaldelijk opgebeld door uw ontvoerders, die u om geld vroegen en u bedreigden, zelfs nadat u het nummer van uw gsm veranderd had. Eind 2019 verliet u met uw gezin Pakistan en reisden jullie illegaal over land richting Europa. Op 10 februari 2020 kwam jullie aan in België, op 13 februari 2020 deden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u dezelfde problemen, met name dat u of uw kinderen ontvoerd en aangevallen zouden worden. Jullie vijfde kind M. S. (...) werd in België geboren.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u enkele video’s met betrekking tot de algemene situatie en kopieën/foto’s van de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een schoolcertificaat, een certificaat van domicilie, een visitekaartje van uw winkel en een visumaanvraag van uw echtgenote voor een reis naar Saoedi-Arabië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het schrijven van de Italiaanse immigratie- en asielinstanties d.d. 22/10/2021 blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Wat betreft uw bewering dat de beschermingsstatus die u werd verleend in Italië werd ingetrokken om een u onbekende reden, moet worden opgemerkt dat dit loutere verklaringen of beweringen betreft, doch u bezit niet het minste verifieerbaar gegeven om zulks te onderbouwen (CGVS (...), p. 16). Er dient gewezen te worden op het feit dat u aanvankelijk zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Verklaring DVZ) als op het CGVS met geen woord repte over uw komst naar Italië in 2014 en uw verzoek om internationale bescherming aldaar. Toen het CGVS u confronteerde met het feit dat uw vingerafdrukken in 2014 in Italië werden genomen (zie Eurodac Search Result) reageerde u aanvankelijk verbouwereerd (CGVS (...), p. 15-16). Pas dan gaf u toe dat u in 2014 naar Italië ging en er enige tijd later een beschermingsstatus verkreeg. U zou in 2015 of 2016 teruggekeerd zijn naar Pakistan, daarna zou u opnieuw naar Italië gegaan zijn, waar uw beschermingsstatus dan na uw terugkeer rond 2017 ingetrokken zou zijn (CGVS (...), p. 15-17). Daarna zou u op een u onbekend tijdstip opnieuw teruggekeerd zijn naar Pakistan, waar het door u beschreven asielrelaas zich voordeed (CGVS (...), p. 19). U legde geen enkel document in verband met uw verblijf in Italië, de vermeende intrekking van uw beschermingsstatus in Italië en uw terugkeer naar Pakistan neer, nochtans verklaarde u dat u aan vrienden zou vragen om dergelijke documenten te bekomen en kreeg u voldoende tijd om documenten te bezorgen (CGVS (...), p. 16, 18, 20). Het CGVS ontving na uw persoonlijke onderhoud bovenvermeld schrijven van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus hebt in Italië en over een verblijfsvergunning geldig tot 26/04/2023 beschikt. Aldus blijkt dat uw verklaringen over de intrekking van uw beschermingsstatus in Italië volledig leugenachtig zijn en dat u op intentionele wijze poogde de Belgische asielinstanties te misleiden.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar

werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U haalt met name aan dat het in Italië moeilijk is om een huis te huren als men kinderen heeft en dat het moeilijk is om een job te vinden (CGVS (...), p. 18). Voorts haalt u aan dat de opleidingsmogelijkheden niet zoals in België zijn, waarmee u niet bedoelt dat het leven daar moeilijk is, maar enkel dat er minder focus is op het onderwijs van kinderen (CGVS (...), p. 18). Uzelf hebt geen van deze problemen ervaren in Italië, veel van uw vrienden zouden wel dergelijke problemen gehad hebben (CGVS (...), p. 18). U hebt geen persoonlijke vrees in Italië, u wilt enkel niet terugkeren naar Italië omwille van de toekomst van uw kinderen, waarmee u verwijst naar bovenvermelde elementen (CGVS (...), p. 19). Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw kinderen nooit met u in Italië verbleven hebben, waardoor de door u aangehaalde elementen met betrekking tot uw kinderen puur van hypothetische aard zijn (CGVS (...), p. 17). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen.

Uw advocaat benadrukte dat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote in België haar eerste verzoek om internationale bescherming is (CGVS (...), p. 14). Het loutere feit dat de terugkeervrees van uw echtgenote ten aanzien van Pakistan beoordeeld wordt heeft echter géénszins

automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn uw vrees ten aanzien van Pakistan te beoordelen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoonst dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U verklaarde tijdens het onderhoud bij het CGVS vier of vijf video's over de onveiligheid in uw regio in Pakistan te willen voorleggen. U toonde een ervan tijdens het onderhoud, met name een video van de ontvoering van een kind (niet uw kind). U werd gevraagd de andere video's te versturen naar het CGVS, waarna uw advocaat een e-mail verstuurde, maar deze bevatte geen bijlage. In elk geval zijn het allemaal video's die u downloadde van YouTube om de algemene problemen in Pakistan aan te tonen (CGVS (...), p. 3). U legde na het persoonlijk onderhoud foto's en scans van de volgende documenten neer: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een afdruk van een visumaanvraag van uw vrouw voor Saoedi-Arabië daterend van 2016, uw Pakistaanse schoolcertificaat van 2003, uw Pakistaans domiciliëcertificaat van 2000 en een visitekaartje van uw winkel in Pakistan. Geen van deze documenten werpt een ander licht op het geheel van bovenstaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Pakistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, (eerste lid.) 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) geschonden acht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat". Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd

is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Italië, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt.

II.1.2. De beslissing bevat maar een heel korte, niet pertinente, motivering:

(...)

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Italië, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Italië zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië:

Verzoekende partij kreeg geen enkele steun of hulp van de Italiaanse autoriteiten om de taal te leren en zich te integreren. Haar kinderen bevinden zich op heden ook in België, samen met haar echtgenote, en zitten momenteel nog steeds in een asielprocedure.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het specifiek profiel van verzoekende partij en haar moeilijke situatie en schoolgaande kinderen in België. .

Het is onbegrijpelijk hoe zij kan stellen dat verzoekende partij zou kunnen terug keren naar Italië, zonder gevaar voor haar leven en het risico blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"249. (...)

250. (...)"¹

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Italiaanse nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.²

II.1.3 In casu had verzoekende partij bescherming in Italië. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep,³ en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Italië. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen/subsidiair beschermden.⁴ Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"(...)"

Hoewel erkend vluchtelingen in Italië in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten.

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Italië voor haar en haar kinderen, die er al helemaal geen verblijfsrecht hebben.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"(...)"

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Italië. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Italië ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Italië. Het feit dat de betrokkene zomaar op straat werd gezet, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Italië verblijven.

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"(...)"

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Italië opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

II.1.4 Het is dan ook duidelijk dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Italië was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.⁵

Het feit dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Italië.

De verwerende partij beperkt zich tot het gratis ontkennen van de ervaringen van de verzoekende partij in Italië. Opvallend is bovendien dat het administratief geen enkel rapport/element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd. Het administratief dossier bevat immers niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië:

"Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het schrijven van de Italiaanse immigratie- en asielinstanties d.d. 22/10/2021 blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Wat betreft uw bewering dat de beschermingsstatus die u werd verleend in Italië werd ingetrokken om een u onbekende reden, moet worden opgemerkt dat dit loutere verklaringen of beweringen betreft, doch u bezit niet het minste verifieerbaar gegeven om zulks te onderbouwen (CGVS (...), p. 16). Er dient gewezen te worden op het feit dat u aanvankelijk zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Verklaring DVZ) als op het CGVS met geen woord repte over uw komst naar Italië in 2014 en uw verzoek om internationale bescherming aldaar. Toen het CGVS u confronteerde met het feit dat uw vingerafdrukken in 2014 in Italië werden genomen (zie Eurodac Search Result) reageerde u aanvankelijk verbouwereerd (CGVS (...), p. 15-16). Pas dan gaf u toe dat u in 2014 naar Italië ging en er enige tijd later een beschermingsstatus verkreeg. U zou in 2015 of 2016 teruggekeerd zijn naar Pakistan, daarna zou u opnieuw naar Italië gegaan zijn, waar uw beschermingsstatus dan na uw terugkeer rond 2017 ingetrokken zou zijn (CGVS (...), p. 15-17). Daarna zou u op een u onbekend tijdstip opnieuw teruggekeerd zijn naar Pakistan, waar het door u beschreven asielrelaas zich voordeed (CGVS (...), p. 19). U legde geen enkel document in verband met uw verblijf in Italië, de vermeende intrekking van uw beschermingsstatus in Italië en uw terugkeer naar Pakistan neer, nochtans verklaarde u dat u aan vrienden zou vragen om dergelijke documenten te bekomen en kreeg u voldoende tijd om documenten te bezorgen (CGVS (...), p. 16, 18, 20). Het CGVS ontving na uw persoonlijke onderhoud bovenvermeld schrijven van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus hebt in Italië en over een verblijfsvergunning geldig tot 26/04/2023 beschikt. Aldus blijkt dat uw verklaringen over de intrekking van uw beschermingsstatus in Italië volledig leugenachtig zijn en dat u op intentionele wijze poogde de Belgische asielinstanties te misleiden."

Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt toe om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit zijn verklaringen en zijn betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat zijn beschermingsstatuut ineffectief zou maken.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen, doch de informatie waaruit hij in zijn verzoekschrift citeert laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precare situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker een volwassen man is die niet doet blijken van gezondheidsproblemen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden die hij in Italië zou hebben gekend en de door hem voorgelegde documenten ter staving daarvan:

“U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U haalt met name aan dat het in Italië moeilijk is om een huis te huren als men kinderen heeft en dat het moeilijk is om een job te vinden (CGVS (...), p. 18). Voorts haalt u aan dat de opleidingsmogelijkheden niet zoals in België zijn, waarmee u niet bedoelt dat het leven daar moeilijk is, maar enkel dat er minder focus is op het onderwijs van kinderen (CGVS (...), p. 18). Uzelf hebt geen van deze problemen ervaren in Italië, veel van uw vrienden zouden wel dergelijke problemen gehad hebben (CGVS (...), p. 18). U hebt geen persoonlijke vrees in Italië, u wilt enkel niet terugkeren naar Italië omwille van de toekomst van uw kinderen, waarmee u verwijst naar bovenvermelde elementen (CGVS (...), p. 19). Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw kinderen nooit met u in Italië verbleven hebben, waardoor de door u aangehaalde elementen met betrekking tot uw kinderen puur van hypothetische aard zijn (CGVS (...), p. 17). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U verklaarde tijdens het onderhoud bij het CGVS vier of vijf video's over de onveiligheid in uw regio in Pakistan te willen voorleggen. U toonde een ervan tijdens het onderhoud, met name een video van de ontvoering van een kind (niet uw kind). U werd gevraagd de andere video's te versturen naar het CGVS, waarna uw advocaat een e-mail verstuurde, maar deze bevatte geen bijlage. In elk geval zijn het allemaal video's die u downloadde van YouTube om de algemene problemen in Pakistan aan te tonen (CGVS (...), p. 3). U legde na het persoonlijk onderhoud foto's en scans van de volgende documenten neer: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een afdruk van een visumaanvraag van uw vrouw voor Saoedi-Arabië daterend van 2016, uw Pakistaanse schoolcertificaat van 2003, uw Pakistaans domiciliëcertificaat van 2000 en een visitekaartje van uw winkel in Pakistan. Geen van deze documenten werpt een ander licht op het geheel van bovenstaande vaststellingen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door louter te wijzen op de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd over de moeilijke omstandigheden, de discriminatie en het geweld waarmee (erkende) vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië zouden worden geconfronteerd en zich verder te beperken het louter (*post factum*) beweren dat hij nooit toegang heeft gehad tot taallessen of een professionele opleiding en dat hij geen informatie heeft gekregen over mogelijke integratieprogramma's die hij kon volgen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij zich grote zorgen maakt over de toegang tot medische zorgen in Italië voor hem en zijn kinderen, “die er al helemaal geen verblijfsrecht hebben”, en waar hij aanvoert dat hij in Italië zomaar op straat werd gezet en dat er een gebrek was aan financiële ondersteuning, beperkt hij zich tot loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet overeenstemmen met zijn verklaring dat hij in Italië geen persoonlijke problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Ook door louter te beweren dat het omwille van het gebrekkig optreden van Italië voor hem onmogelijk was en zal zijn om zijn rechten te laten gelden en te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, weerlegt verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet en maakt hij niet aannemelijk dat hij volledig afhankelijk is van overheidssteun en bij terugkeer naar Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

Door aan te halen dat het onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal stelt dat hij “*zou kunnen terug keren naar Italië, zonder gevaar voor haar leven en het risico blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling*”, brengt verzoeker evenmin concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest *M.S.S.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, zodat de verwijzing in het verzoekschrift naar dit arrest *in casu* niet dienstig is.

Aldus brengt verzoeker geen concrete elementen of argumenten aan die een ander licht vermogen te werpen op de hierboven aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing over zijn persoon. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Wat betreft het gegeven dat zijn vrouw en kinderen in België een eerste verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uw advocaat benadrukte dat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote in België haar eerste verzoek om internationale bescherming is (CGVS (...), p. 14). Het loutere feit dat de terugkeervrees van uw echtgenote ten aanzien van Pakistan beoordeeld wordt heeft echter géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn uw vrees ten aanzien van Pakistan te beoordelen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoont dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.”

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat zijn kinderen en echtgenote zich op heden ook in België bevinden, dat zij momenteel nog steeds in een asielprocedure zitten en dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met zijn specifiek profiel, zijn moeilijke situatie en schoolgaande kinderen in België, weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Deze elementen doen geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië en dat verzoeker niet aantoont dat deze bescherming niet (meer) effectief zou zijn.

Waar verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot “*het gratis ontkennen*” van zijn ervaringen in Italië en opmerkt dat het administratief dossier geen enkel rapport of element bevat aan de hand waarvan de door hem gedane verklaringen worden weerlegd en evenmin informatie bevat over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië, brengt de Raad in herinnering dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië en dat het dus aan hem toekomt om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd *in concreto* te weerleggen. Gelet op het voorgaande blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Hij toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade. Ook zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich bijgevolg niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend kan stellen. De stelling dat hij in geval van terugkeer naar Italië een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling is

slechts gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker concreet aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN